

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavolom Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č.j. CPR-41001-3/ČJ-2023-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023 č.j. CPR-41001-3/ČJ-2023-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze 5. 10. 2023 č.j. KRPA-332540-12/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že žalobci byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce 6 měsíců, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a jejíž počátek byl stanoven ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států; podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území Evropské unie a smluvních států, do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na to, že se na území ČR nachází oprávněně, namítal to už v odvolání, skutkový stav nebyl správně zjištěn. Správní orgány nesprávně vycházejí z toho, že žalobci zanikl pracovní poměr, na základě kterého mu byla vydána zaměstnanecká karta, to je však v rozporu s § 3 správního řádu. I když je pravdou, že žalobce dne 11. 5. 2023 vycestoval, samotné opuštění ČR nemá z pohledu zákoníku práce žádný vliv na trvání pracovního poměru. Pokud by výpověď skutečně dal sám žalobce, měl správní orgán zohlednit, že dle zákoníku práce (§ 51) je výpovědní doba minimálně dvouměsíční, musí být písemná a splňovat zákonem stanovené náležitosti. Ve skutečnosti žalobce zjistil, že jeho zaměstnavatel za něj neodváděl dávky sociálního a zdravotního pojištění, žádal jej o nápravu, pohádal se zaměstnavatelem a odešel, nepodal však žádné písemné oznámení o výpovědi, ani jiným způsobem neukončil pracovní poměr. Žalobce sám ze své strany ničeho nezanedbal a plnil své pracovní povinnosti, pokud jej zaměstnavatel „potrestal“ tím, že pracovní poměr ukončil, nemůže takové jednání požívat právní ochrany.
3. Poukazoval na písemnost, kterou obdržel dne 11. 5. 2023 v rámci jednání se svým zaměstnavatelem a která je též součástí správního spisu a předložil jí Ministerstvu vnitra v souvislosti se žádostí o změnu zaměstnavatele; tuto písemnost však nelze považovat za doklad, který by prokazoval ukončení jeho pracovního poměru a už vůbec ne ke dni 11. 5. 2023, nejde z ní dovodit, že by šlo o výpověď zaměstnance, jedná se o písemnost sepsanou zaměstnavatelem, která je však nicotným právním jednáním, je neurčitá a nejasná a nelze z ní ani seznat vůli zaměstnavatele ukončit pracovní poměr se žalobcem, nesprávně odkazuje na § 56 zákoníku práce a uvádí chybné číslo právního předpisu – zákoníku práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

4. Žalovaný je povinen zjistit skutečný stav věci, problém však je, že v situaci dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádné rozhodnutí nevydává, zaměstnanecká karta zaniká bez dalšího, to však klade na správní orgán zvýšené požadavky z hlediska zjišťování skutkového stavu, neboť nelze vycházet z jiného rozhodnutí, které by s jistotou stanovilo datum zániku platného pobytového oprávnění. Ani prohlášení žalobce učiněné při jeho výsledku dne 5. 10. 2023 nelze považovat za určující, neboť žalobce neuvedl, kdy mu skončil pracovní poměr, žalobce je navíc právním laikem.
5. Shrnutí, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, žalobce je nadále držitelem platné zaměstnanecké karty, neboť nedošlo k ukončení jeho pracovního poměru, tedy k důvodům dle § 63 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, byl porušen § 50 odst. 1, 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nebylo provedeno žádné dokazování ohledně ukončení pracovního poměru žalobce na území, nebylo postaveno najisto, k jakému datu a zda vůbec tento pracovní poměr zanikl, odůvodnění je nepřezkoumatelné, zmatečné je zejména v tom smyslu, že žalobce měl dát dne 11. 5. 2023 výpověď, přičemž z toho byl odvozován zánik pracovního poměru k tomuto datu. Byly porušeny též § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále též § 55 zákoníku práce, neboť písemnost zaměstnavatele požadavky na okamžité zrušení ze strany zaměstnavatele nesplňuje.
6. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce, ke dvěma podkladům (tj. ke sdělení zaměstnavatele a ke sdělení Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2023) žalobce namítal, že se nemůže jednat o stěžejní důkazy z hlediska ukončení pracovního poměru, zaměstnavatel je pouze jednou smluvní stranou a jeho sdělení je pouze vlastní interpretací toho, k čemu došlo mezi ním a žalobcem dne 11. 5. 2023, ministerstvo své sdělení opírá pouze o samotnou písemnost ze dne 11. 5. 2023. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, dle které dochází podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k zániku zaměstnanecké karty ze zákona, zaměstnavatel ani Ministerstvo vnitra o tom nerozhoduje, bylo tedy třeba ověřit skutečnosti zániku pracovního poměru. Písemnost ze dne 11. 5. 2023 je však nicotným právním úkonem, pro hodnocení této nicotnosti je nerozhodné, že žalobce dne 11. 5. 2023 odcestoval na čtyři měsíce do Portugalska; žalobce vycestoval, protože se pohádal se zaměstnavatelem, ale nepochopil, že mělo téhož dne dojít k zániku jeho pracovního poměru. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné a jeho argumentace nesmyslná – pokud dne 11. 5. 2023 došlo dle žalovaného k ukončení pracovního poměru, nemohlo k němu dojít z důvodu následného vycestování žalobce a neplnění pracovních povinností. Trval na tom, že se na území ČR nachází oprávněně a nezavdal důvod k uložení správního vyhoštění.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla vrácena k novému projednání a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně zdůvodněno. Nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, se kterými se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v napadeném rozhodnutí vypořádal, jakož i se vším, co v řízení vyšlo najevo. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 10. 2023 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na OPC Praha II - Chodov, při které byl ztotožněn žalobce, ten se tohoto dne dostavil za účelem podání žádosti změny zaměstnavatele, kontrolou v CIS bylo zjištěno, že v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností do 19. 12. 2024, která zanikla dne 10. 7. 2023 v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť došlo k ukončení jeho pracovního poměru ke dni 11. 5. 2023, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současnosti neprobíhá, jiným pobytovým oprávněním nedisponuje, bylo konstatováno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.
10. Dle provedené lustrace v Cizineckém informačním systému (CIS) byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu tzv. zaměstnanecké karty č.j. OAM-57958/ZM-2022, platné od 20. 12. 2022 do 19. 12. 2024. Dne 16. 5. 2023 došel podnět ke zrušení pobytu; k ukončení zaměstnání u zaměstnavatele ILUSANET PLUS S.R.O. došlo dne 11. 5. 2023 dle sdělení zaměstnavatele, v době dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oznámení dle § 42g odst. 7 nebylo učiněno, zaměstnanecká karta zanikla dle § 63 odst. 1 ke dni 10. 7. 2023.
11. Podle sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 10. 2023 se žalobce téhož dne dostavil za účelem podání žádosti změny zaměstnavatele, kontrolou v CIS bylo zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty s platností do 19. 12. 2024, tato karta zanikla ke dni 10. 7. 2023 v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť došlo k ukončení pracovního poměru ke dni 11. 5. 2023, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, v současnosti neprobíhá.
12. Dne 5. 10. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
13. Žalobce dne 5. 10. 2023 při svém výslechu uvedl, že do Schengenu a do ČR přicestoval naposledy dne 10. 12. 2022 letecky, na území ČR pobýval do 11. 5. 2023, kdy odcestoval do Portugalska, měl zaměstnaneckou kartu platnou do 2024, byl zaměstnán v Praze 5 v indické restauraci X jako kuchař, zaměstnavatel mu zakazoval chodit ven a být s kýmkoli v kontaktu, musel pracovat od rána do večera, výplata mu chodila na účet v Indii, asi před pěti měsíci (konkrétně dne 11. 5. 2023) z tohoto zaměstnání a od daného zaměstnavatele odešel, s kamarádem odcestoval do Portugalska, tam dělal různé brigády v kuchyni, dne 14. 9. 2023 se vrátil zpět do ČR, jelikož měl kartu pobytu platnou do 2024, našel si jinou indickou restauraci, kde chtěl pracovat a zaměstnavatel jej vzal na OAMP, kde chtěl udělat registraci. Uvedl, že nevěděl, že se nachází v ČR nelegálně, jinak by odjel, teď už to však ví, je ženatý, má dvě děti, manželka s dětmi se nachází v Indii, je s nimi v kontaktu, ubytování v ČR mu zajistil majitel restaurace, kde chtěl pracovat, je to byt na Praze 4 sdílený s dalšími třemi lidmi, rodinu má v Indii, může a chce se tam vrátit, má tam dům, v EU nemá žádné příbuzné, majetek ani vazby, vycestuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dobrovolně, není mu známa žádná překážka ve vycestování, Indie je pro něj bezpečná země.

14. Žalobce se dne 5. 10. 2023 seznámil s podklady pro rozhodnutí, nežádal jejich změny či doplnění, nijak se nevyjádřil.
15. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 5. 10. 2023 správní orgán shrnul výsledky pobytové kontroly, nezjistil žádné podmínky, za kterých by žalobce na území ČR mohl pobývat bez víza, na území pobýval na základě zaměstnanecké karty platné od 20. 12. 2022 do 19. 12. 2024, pracoval jako kuchař v indické restauraci, ale nechovali se tam k němu dobře, tak podal výpověď, k ukončení pracovního poměru došlo dne 11. 5. 2023 a dne 11. 5. 2023 též odcestoval do Portugalska, dne 14. 9. 2023 se vrátil do ČR, kde si našel jinou restauraci, ve které chtěl pracovat, měl u sebe stále zaměstnaneckou kartu s vyznačeným datem platnosti 19. 12. 2024, kdy nevěděl, že tato karta již není platná, dne 5. 10. 2023 zjistil, že se na území ČR nachází nelegálně, nachází se tedy na území bez platného oprávnění k pobytu od 11. 7. 2023 do 5. 10. 2023, kdy se dostavil na OAMP, je zařazen v programu dobrovolných návratů, naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podklady pro rozhodnutí tvořily výsledky šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra, kopie cestovního pasu a další písemnosti. Shledal, že poté, co žalobci dne 10. 7. 2023 zanikla zaměstnanecká karta, kdy v té době se žalobce nacházel na území Portugalska, dne 14. 9. 2023 neoprávněně vstoupil na území ČR a pobýval zde bez platného oprávnění do 5. 10. 2023, tedy na území nebo na území EU a smluvních států pobýval celkem bez platného oprávnění k pobytu od 11. 7. 2023 do 5. 10. 2023. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce po posouzení individuálních okolností neshledal, vycházel z § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnil dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup.
16. Žalobce podal dne 12. 10. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání, které odůvodnil dne 5. 11. 2023, v odvolání uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, odkazoval na písemnost zaměstnavatele uvedenou v příloze podání (v příloze se však žádná písemnost nenacházela – pozn. soudu), která však je dle názoru žalobce nicotná a nezakládá důvod pro ukončení pracovního poměru žalobce, uvedl, že se svým zástupcem nyní připravuje žalobu na určení nicotnosti tohoto právního jednání. Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně ukončení jeho pracovního poměru, kdy k tomuto ukončení vůbec nedošlo, jeho zaměstnanecká karta je tak nadále platná.
17. Výzvou ze dne 1. 11. 2023 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění nedostatků podaného odvolání, kde byl též poučen o tom, kde a kdy se může seznámit se spisovým materiálem, byla mu sdělena telefonní čísla, na kterých si mohl sjednat příslušný termín.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023 neshledal námitky žalobce důvodné, ze správního spisu a z dostupných evidencí dovodil, že cizinci byla zaměstnanecká karta udělena do 19. 12. 2024, nicméně v důsledku ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele její platnost zanikla dne 10. 7. 2023, dle sdělení zaměstnavatele (ILUSANET PLUS s.r.o.) došlo dne 11. 5. 2023 k ukončení pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

poměru žalobce, v době dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo žalobcem učiněno oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 a platnost zaměstnanecké karty tedy ke dni 10. 7. 2023 zanikla. K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu uvedl, že správní orgán měl k dispozici jak výpis z evidencí Ministerstva vnitra, tak písemné sdělení k pobytu cizince vydané Odborem azylové a migrační politiky dne 5. 10. 2023 o ukončení pracovního poměru ke dni 11. 5. 2023 a zániku zaměstnanecké karty ke dni 10. 7. 2023, vycházel tak z řádně zjištěného stavu věci. Poukázal na to, že žalobce dle své výpovědi vycestoval dne 11. 5. 2023 do Portugalska a vrátil se zpět do ČR dne 14. 9. 2023, tedy po dobu čtyř měsíců nepobýval na území ČR a neplnil pracovní povinnosti u zaměstnavatele, nemohl tak bez předchozí domluvy se zaměstnavatelem předpokládat, že jeho pracovní poměr nebude ukončen. Do situace, kdy se ocitl na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, se dostal svým jednáním, neboť neplnil pracovní povinnosti, a proto došlo k ukončení jeho pracovního poměru; pokud s tímto ukončením nesouhlasí, má možnost podat žalobu na neplatnost ukončení pracovního poměru, pokud by byl úspěšný a došlo by tím ke změně situaci ohledně jeho pobytového oprávnění, byly by namísto i procesní kroky v daném řízení. Tyto okolnosti však nenastaly a na základě zjištěného stavu lze mít za to, že se žalobce neoprávněného pobytu dopustil. Měl za to, že skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona byla naplněna. Rozhodl však částečně ve prospěch žalobce, neboť nedošlo k udělení výjezdního příkazu po skončení oprávněného pobytu (§ 50 zákona), a z moci úřední mu nebyl výjezdní příkaz udělen, podle § 50 odst. 4 může být výjezdní příkaz udělen až na dobu 30 dnů, tím by byla zkrácena délka jeho neoprávněného pobytu. Tento postup v dané věci nenastal, proto vycházel z toho, že cizinec by pobýval na území ČR a EU neoprávněně až od 11. 8. 2023, zákonnost prvostupňového rozhodnutí však tím není dotčena. Žalovaný s ohledem na to zkrátil dobu, po kterou žalobci nelze umožnit na území EU a smluvních států, z dvanácti na šest měsíců, což je v dolní polovině zákonného rozpětí.

19. Součástí správního spisu nebyla písemnost zaměstnavatele ze dne 11. 5. 2023, ani jiná písemnost týkající se ukončení pracovního poměru žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Při ústním jednání dne 26. 1. 2024 žalobce setrval na svém stanovisku, měl za to, že je stále držitelem zaměstnanecké karty platné do 19. 12. 2024, jeho neoprávněný pobyt je odvozován od jediné písemnosti, tj. od rozvázání jeho pracovního poměru, žalovaný se měl řádně zabývat kvalitou tohoto dokumentu, má se jednat o okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, ale žalobce toto jednání považuje za nicotné, žádný správní orgán ani soud dosud nedeklarovaly, že žalobci zanikl pobytový status, žalovaný vycházel z pouhé domněnky. Žalovaný měl možná řízení přerušit do doby, než bude rozhodnuto o platnosti pracovního poměru žalobce u soudu. Žalobce namítal, že správní orgány měly zjišťovat, jak zanikl jeho pracovní poměr, k tomu však

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nedošlo, tato otázka byla posuzována pouze zprostředkovaně. Žalobce (resp. jeho právní zástupce) na ústním jednání nepředložil soudu listinu týkající se ukončení pracovního poměru žalobce, nicméně navrhl, aby soud provedl důkaz náhledem na obrazovku notebooku právního zástupce žalobce, kde se mělo nacházet v elektronické podobě okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 11. 5. 2023 adresované žalobci zaměstnavatelem. Žalovaný se z jednání omluvil.

22. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
23. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
24. Podle § 69 odst. 1 věty první zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), *dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu.*
25. Podle § 72 zákoníku práce *neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.*
26. Hlavní žalobní námitka směřuje k tomu, že předchozí pracovní poměr žalobce nezanikl, nezanikla mu tedy ani zaměstnanecká karta a žalobce se vůbec nedostal do situace neoprávněného pobytu.
27. Soud neshledal, že by správní orgán I. stupně v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav. Otázka neoprávněného pobytu je předběžnou otázkou v řízení o správním vyhoštění, správní orgán I. stupně vyšel z informací zjištěných v Cizineckém informačním systému, dle kterých došlo k ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele dne 11. 5. 2023, což sdělil zaměstnavatel; dle těchto informací nedošlo k oznámení změny zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a zaměstnanecká karta zanikla ke dni 10. 7. 2023 dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tytéž skutečnosti byly potvrzeny sdělením Ministerstva vnitra OAMP ze dne 5. 10. 2023. Žalobce pak při svém výslechu dne 5. 10. 2023 jednoznačně potvrdil, že dne 11. 5. 2023 odešel ze svého zaměstnání tj. od své zaměstnavatele a vzápětí poté odcestoval do Portugalska, kde setrval do 14. 9. 2023 a pracoval tam (dělal brigády v kuchyni). Z těchto podkladů v jejich souhrnu tak nepochybně vyplývalo, že k ukončení pracovního poměru žalobce došlo dne 11. 5. 2023, nevznikly o tom žádné pochybnosti a správní orgán I. stupně neměl důvod, aby takto

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zjištěný skutkový stav dále doplňoval. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, pokud shledal, že k ukončení pracovního poměru žalobce došlo ke dni 11. 5. 2023, v návaznosti na to správní orgán I. stupně dovodil, že k ukončení platnosti zaměstnanecké karty žalobce došlo v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 10. 7. 2023. Tím správní orgán I. stupně zjistil otázky podstatné pro řízení, tedy délku oprávněného pobytu žalobce v ČR na základě jeho zaměstnanecké karty, což bylo podstatné pro určení délky neoprávněného pobytu žalobce. Správní orgán I. stupně dále vyšel z tvrzení žalobce, dle kterého se k němu v zaměstnání nechovali dobře, žalobce z tohoto zaměstnání odešel; správní orgán I. stupně z toho dovodil, že žalobce podal výpověď. V daném kontextu takovou interpretaci nelze považovat za pochybení, když vyjádření žalobce indikovalo, že k ukončení pracovního poměru došlo z jeho strany z důvodu nespokojenosti s pracovními podmínkami. Nebylo však podstatné, z jakého právního titulu došlo k ukončení pracovního poměru, a tedy ani to, zda jej vyvolal sám žalobce či zaměstnavatel, relevantní pro řízení bylo, že tento pracovní poměr skončil dne 11. 5. 2023, což bylo v řízení jednoznačné. Nebylo tak důvodné, aby se správní orgán I. stupně blíže zabýval okolnostmi, za nichž k ukončení pracovního poměru došlo, včetně např. běhu výpovědní doby a podobně; v řízení to z hlediska definování neoprávněného pobytu žalobce a jeho délky nebylo nijak rozhodné. Nelze souhlasit ani s tím, že správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce podal výpověď teprve dne 11. 5. 2023, prvostupňové rozhodnutí takový závěr neobsahuje. Lze shrnout, že v prvostupňovém řízení vyplynulo z příslušných evidencí, ze sdělení Ministerstva vnitra i z výsledku žalobce, že pracovní poměr žalobce byl ukončen dne 11. 5. 2023.

28. Žalobce teprve v odvolacím řízení, kde byl již zastoupen právním zástupcem, začal zpochybňovat, zda skutečně došlo k ukončení jeho pracovního poměru, měl za to, že správní orgán I. stupně tyto okolnosti nedostatečně prověřil. Uváděl, že k ukončení nedošlo ze strany žalobce, ale ze strany zaměstnavatele, poukazoval na písemnost zaměstnavatele, kterou od něj obdržel a která měla směřovat k ukončení pracovního poměru se žalobcem, avšak která dle žalobce zamýšlené účinky nevyvolala. Žalobce ji považoval za nicotnou, a to z důvodu chybné reference na zákonné ustanovení pro okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele (§ 56 místo § 55 zákoníku práce) a z důvodu chybně uvedeného čísla zákoníku práce, dále namítal, že z textu ani nelze seznat vůli zaměstnavatele ukončit pracovní poměr se žalobcem. Danou písemnost žalobce k odvolání nepřiložil, přičemž tato písemnost nebyla součástí správního spisu. Na tomto místě je třeba uvést, že žalobce se před vydáním prvostupňového rozhodnutí se spisem seznámil dle § 36 odst. 3 správního řádu, nenavrhoval jeho doplnění, rovněž v odvolacím řízení byla žalobci poskytnuta možnost seznámit se se spisovým materiálem po telefonické rezervaci na pracovišti žalovaného (viz přípis žalovaného ze dne 1. 11. 2023 – č.l. 16 spisu), žalobce ani jeho právní zástupce však tuto možnost nevyužili.
29. Žalovaný se s uvedenou odvolací argumentací žalobce vypořádal dostatečným způsobem, k namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu uvedl, že správní orgán měl k dispozici jak výpis z evidencí Ministerstva vnitra, tak písemné sdělení k pobytu cizince vydané Odborem azylové a migrační politiky dne 5. 10. 2023 o ukončení pracovního poměru ke dni 11. 5. 2023 a zániku zaměstnanecké karty ke dni 10. 7. 2023, vycházel tak z řádně zjištěného stavu věci, námitku nepovažoval za důvodnou. K tomu soud podotýká, že žalovaný se ani nemohl vyjádřit k písemnosti zaměstnavatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jejíž nicotnost žalobce namítal, neboť žalobce jí k odvolání nepřiložil, ani tato písemnost nebyla součástí spisu. Žalovaný však poukázal na to, že žalobce mohl proti ukončení pracovního poměru podat žalobu (což ostatně avizoval i v odvolání – pozn. soudu), nicméně tak neučinil. K tomu soud doplňuje, že žalobce pouze zcela obecně v odvolání uvedl, že se svým právním zástupcem připravuje žalobu na určení nicotnosti právního jednání (ukončení pracovního poměru), nicméně po celou dobu správního řízení, ani následně v řízení před soudem nijak nekonkretizoval, že by takovou žalobu skutečně podal. Žalovaný tak ani neměl žádný důvod řízení přerušovat, neboť žalobce vedení řízení o určení neplatnosti (nicotnosti) ukončení pracovního poměru ničím neprokázal. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 Azs 164/2020-41 je za kvalifikované zpochybnění zániku pracovního poměru ve smyslu § 63 zákona o pobytu cizinců považováno pouze podání žaloby na neplatnost rozvázání pracovního poměru; v tomto případě byla platnost okamžitého zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele žalobkyní účinně zpochybněna včasným podáním určovací žaloby dle § 72 zákoníku práce, přičemž žalobkyně zároveň oznámila zaměstnavateli dle § 69 odst. 1 zákoníku práce, že trvá na pokračování pracovního poměru. K tomu srov. též usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023 č.j. 5 Azs 295/2022-21. V daném případě však žalobce zánik pracovněprávního vztahu kvalifikovaným způsobem nezpochybnil.

30. Z výše uvedených důvodů soud neprováděl v řízení dokazování písemností okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 11. 5. 2023 doručeným zaměstnavatelem žalobci, neboť podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud v řízení vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalobce tento podklad měl a mohl uplatnit ve správním řízení, pokud se ho v odvolacím řízení dovolával. Žalobce však předmětný dokument ve správním řízení bez zřejmého důvodu nepředložil a není přípustné, aby svou pasivitu nahrazoval až v řízení před soudem.
31. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně, když správní orgány vycházely z údajů uvedených v Cizineckém informačním systému a poskytnutých Ministerstvem vnitra, výpověď žalobce učiněná v prvostupňovém řízení byla s těmito údaji co do data ukončení jeho pracovního poměru ve shodě. Žalobce k tomu neuplatnil takovou ucelenou a relevantní argumentaci, kterou by tato zjištění vyvrátil, písemnost zaměstnavatele, kterou zpochybňoval, ani v řízení nedoložil, rovněž nijak nedoložil, že by se domáhal určení neplatnosti ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele u soudu. V této souvislosti tak nebylo namístě, aby správní orgány činily k okolnostem ukončení pracovního poměru žalobce další dokazování.
32. Rovněž nebylo pochybením, pokud žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce odcestoval dne 11. 5. 2023 do Portugalska a setrval tam čtyři měsíce, z toho dovodil, že za těchto okolností těžko mohl žalobce předpokládat, že jeho pracovní poměr v České republice nebyl ukončen. Soud k tomu doplňuje, že z výsledku žalobce dne 5. 10. 2023 zcela jednoznačně vyplynulo, že si byl vědom toho, že jeho pracovní poměr u bývalého zaměstnavatele byl dne 11. 5. 2023 ukončen, když opakovaně uvedl, že z tohoto zaměstnání odešel, následně téhož dne odjel do Portugalska, kde setrval téměř čtyři měsíce a vykonával zde pracovní činnost (brigády). Žalobce tedy měl zcela jasné povědomí o tom, že u své zaměstnavatele v České republice dne 11. 5. 2023 skončil, o tom svědčí i skutečnost, že po svém návratu do ČR dne 14. 9. 2023 se následně snažil

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

registrovat u jiného zaměstnavatele, což by nepochybně nečinil, pokud by se domníval, že jeho předchozí pracovní poměr v ČR dosud trvá.

33. Žalovanému je třeba vytknout závěr, dle kterého byl pracovní poměr ze strany zaměstnavatele ukončen poté, co žalobce vycestoval bez předchozí domluvy se svým zaměstnavatelem mimo území ČR; pro takový závěr není opora ve spise, přičemž ze spisu vyplývá, že pracovní poměr byl ukončen právě v den vycestování žalobce do Portugalska (dne 11. 5. 2023). To však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť podstatné skutečnosti, tedy zejména datum ukončení pracovního poměru žalobce dne 11. 5. 2023, a následný zánik zaměstnanecké karty dne 10. 7. 2023, byly správními orgány určeny správně, žalovaný pak dobu neoprávněného pobytu ještě korigoval o 30 dnů vzhledem k nevydání výjezdního příkazu žalobci. Takto zjištěný skutkový stav, ze kterého vycházel žalovaný, je v souladu s požadavky dle ust. § 3 správního řádu.
34. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. ledna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.